

Dnešní den bývá označován jako svátek matek. Chtěl bych se u tohoto tematu také zastavit, ovšem v poněkud rozšířenější podobě – tedy den rodiny.

Je veřejným tajemstvím, že toto nejrozšířenější společenství prožívá v současnosti nesnadné časy. Takřka polovina z nich je zde „jenom do času“. A pak nastane to, čemu se říká „jdou od sebe“. A protože se nejedná o rozstěhování nahromaděného nábytku, ukazuje se – dost často, až když se tato akce uskuteční – že to tak snadné a jednoduché není. „Majetek společně nabytý“ / tak se úředně označuje tento „úkon“ / – se po několika estrádních vložkách přeci jenom rozdělí. Jenže ony tu jsou i nejrůznější vztahy, které jsou všelijak pochroumané, takže nejenom neplní své poslání, ale jsou v mnoha případech / dalším / břemenem / dítě má najednou více než dva dědečky, „vyfasuje“ další tetičky a strýčky, kteří zápasí o jeho přízeň / a taky si vyřizují nejrůznější účty / a když to dítě pochopí, začne tuto situaci obratně využívat, zneužívat.

Co k tomu smíme slyšet z bible jako pomoc, lék a povzbuzení ?

Rodina není pouze psychosomatická / duševně tělesná / záležitost, která poskytuje člověku příležitost, prostor k uspokojení nejrůznějších potřeb z této oblasti / ty k životu člověku patří a není třeba o nich mluvit „pohnutě“ v „černých barvách“ /. Rodina je ovšem především pověření, poslání. Pán Bůh člověka staví do rodiny proto, aby byl tomu druhému oporou / každý má svá „hluchá místa“, každý něco nezvládne (ujme se jej někdo ?) / , aby jej svou jinakostí a odlišností obohacoval / nestejnost bývá „kamenem úrazu“, ale může tomu být i právě naopak /.

K rodině, o které svědčí a k níž zve bible / je to doporučení, „model“ / patří nedílně duchovní život. Úloha otce se nevyčerpává jenom obstaráním živobytí a ochranou, vnějším bezpečím / i když tyto záležitosti jsou bezpochyby důležité a významné /. Otec je také ten, kdo rodinu zastupuje před Hospodinem. Dbát o tento vztah mimo jiné znamená, že se toto společenství nedostane do područí jiných, ve světě stále přítomných mocí, které zotročují / touží po člověku jenom proto, aby z něj něco měly – zatímco Bůh si přeje, aby člověk žil jako jeho dítě, vnitřně hlubokým a nadějeplným životem /.

K rodině patří také matka. I ona v ní má jedinečné poslání, úlohu. Je nejenom tou, kdo umožňuje potomkům „zabydlet“ se v tomto světě, ale především ona to je, od které slyší potomek první slova / svědectví / o Tom, kdo povolal do tohoto života a kdo připravil prostor pro tento život. A díky této službě může dojít k „zázraku“, kdy „malý chlapec Samuel“ / 1 Sm 1, 24 / ostojí v prostředí, od kterého by člověk čekal jenom to, že se tam „zkazí“ / jedná se o svatyni, „církvní prostor“ v Sílu (což je pravda zvláštní, ale i k dějinám církve patří „hluchá místa“, někdy dokonce i duchovní „propasti“) /.

Život rodiny má svou podobu / „tvar“ /. Bible pravda užívá k jeho popsání výrazu Zákon, který se v „Českém království“ přílišně oblíbě neteší / je to, co je „vnuceno“, co se „musí“ /. Bible ovšem rozumí Zákonu jako „pozvávance“ k určitému - hodnotnému způsobu života, kdy tento „Zvateľ“ je zárukou, že se to „podaří“. Snad by se tato záležitost dala vyjádřit i takto – rodina podle bible má svůj duchovní program.

K „oně podobě“ patří i docela „zvláštní, neobvyklé vztahy“ k okolí. Duchovní program pro bibli nejsou jenom „náboženské úkony“. Jenom proto se kupř. ze Starého zákona dozvídáme o tzv. městech útočištných / Joz 20 / , místech, kam se uchýlovali ti, kdo někomu ublížili a kde se zkoumalo, jak k tomu došlo – zda úmyslně či nikoliv. A došli – li důvěryhodní k závěru, že se nejednalo o promyšlený a připravený záměr, pak se nerozeběhlo, čemu se říká krevní msta / „oko za oko“ Mt 5, 38 /.- A stejně tak v Izraeli platilo pravidlo, že se půda nechávala „odpočívát“, tzv. rok odpočinutí / Lv 25 / ne „ždímaní do poslední kapky“.- A stejně tak bylo v tomto společenství známo léto milostivé – každý padesátý rok / Lv 25 / , kdy se např. odpouštěly dluhy, aby se z nich nestalo neunesitelné břemeno.. Mít vztah k Hospodinu tedy znamená být jiný, odlišný v řešení těchto každodenních trampot.

U čeho se zastavit především ?

Rodina pro bibli není nahodilé uskupení, ve kterém by hlavní slovo patřilo především lidským snahám a přáním. Ale je to společenství, do kterého má co mluvit Bůh a proto je i darem. A odtud docela osobní otázka – jak přistupuji k rodině, uprostřed které žiji. Je to dar, který mě obohacuje v tom nejlepší slova smyslu a nebo je to „vlastnictví“, se kterým nakládám tak, jak mi to nejlépe vyhovuje ? Je to místo, kde jenom dostávám / je tu jenom pro mě / a nebo do něj také něco vkládám / jsem tu pro druhé /? Tam, kde rodina není darem a tam, kde nic nepřináším, je třeba se obávat o budoucnost takového svazku.

K rodině pro bibli patří i duchovní náplň. A jenom kde tomu tak je, je rodina místem, kde se žije hlubokým

vnitřním životem. Mám za to, že právě to je jednou ze slabých či bolavých míst života mnohých stávajících rodin. Jistě, že současný způsob života takovým záležitostem nepřeje, ba pokládá nejedno za mnohým významnější a důležitější – např. vlastnictví nejrůznějších technických vymožeností či vnější úspěšnost / tzv. kariéru /. Leč tyto záležitosti nestačí na to, aby náš život nebyl jenom jakýmsi „proplouváním „ či „plachtěním “ časem. Není lepšího řešení než zastavovat se spolu s ostatními před Hospodinem. I v tomto případě platí, že na to, na čem člověku záleží, si čas a příležitost najde.. A tak tedy pět minut s Hospodinem znamená víc než hodinu s internetem.

Jedno z nebezpečí, které může rodinu zasáhnout, je nepochybně „rodinné štěstíčko “ – jsme příkladní, bezchybní, se vším si poradíme. Po pravdě řečeno o takových rodinách se „filosofuje “ ve cvičebnicích nebo se popisují v naslédlych publikacích. – Pán Bůh tu naše rodiny nemá proto, abychom byli příkladní, ale aby i toto společenství bylo pomocí přínosem a pomocí těm kolem – kupř. těm méně příkladným,

Tábor 13. 5. 2012

vstup: Kaz 4, 9 - 10
čtení: 1 Sm 1, 9 - 20
před: Gn 2, 18
text: Př 18, 22
VP:
poslání: Kol 3, 20 - 21

EZ 200 46
DEZ 636
SV 186

Vyznání a chvály :

Ž 16, 11

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Otázka po úspěšném životě je jednou z těch, která se častokrát probírá na mnoha místech – úspěchem je vysoký plat a dobré postavení, úspěšní se obklopují nejrůznějšími předměty, které to oznamují svému okolí, úspěšní byli na nejrůznějších místech světa, čím vzdálenější, tím lépe

Jenže nic z toho nezajistí bezpečí, naděje a dobrý obsah dnů svěřených na této Zemi a tak se usilovně hledá, leč nenalézá

Děkujeme, že naši spolehlivou nadějí jsi Ty a že u Tebe nalézáme bezpečí v každý čas a že pro to nestanovuješ vypočítavé podmínky, jako to děláme my lidé

Vyznáváme, že i tak se ptáme, zda by to nebylo někde lepší a tak těkáme z místa na místo a nejsme pomocí těm, mezi které jsi nás postavil

A tak před Tebe předstupujeme a pokorně voláme – Pane smiluj se a věříme, že nás neodmítneš a že před námi otevřeš novou cestu

chválíme Tě , že k tomuto světu patří i Tvé laskavé pozvání na novou cestu životem

chválíme Tě, že Tvé odpuštění, je jednou z jistot, se kterou smíme počítat

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

6.5.

1879 Bedřich Hrozný, syn evangelického faráře v Lysé nad Labem, orientalista, zasloužil se o objasnění nejrůznějších záhad, včetně jazykových Předního východu, v roce 1939 byl zvolen rektorem Karlovy university, byl to výraz důvěry a nepoddajnosti nacismu

8.5.

1828 Henri Durant, zakladatel Červeného kříže, organizace pomáhající v nouzi a při katastrofách

9.5.

1760+ Mikuláš hrabě Zinzendorf, založil v blízkosti českých hranic osadu pro exulanty z Čech / ty, kdo odmítli přestoupit k římským katolíkům / - Hernhut, důraz na osobní zbožnost, zde vznikla tradice Hesel, každodenního připomínání si vybraných veršů z bible

10.5.

1627 Obnovené zřízení zemské – království české a markrabství moravské se stávají součástí habsburké říše, veškerá moc je v rukou císaře, je posílena moc římskokatolické církve, která se stává jedinou povolenou, němčina je druhým úředním jazykem

1886 Karl Barth – švýcarský teolog, jeden z nejvýznamějších ve 20. století, důraz na bibli, která je Božím slovem

1933 v Berlíně veřejně páleny „ ideologicky závadné “ knihy

14.5.

1316 Karel IV., zasloužil se o nebyvalý rozvoj českého státu – založení university v Praze, povýšení biskupství na arcibiskupství / samostatnost církve v Čechách, založil Nové město pražské /

1948 vyhlášení státu Izrael, po ukončení správy Palestiny svěžené jako důsledek 1. světové války Velké Británii, měl se stát domovem Židů jako důsledek 2. světové války, byl okamžitě napaden okolními arabskými státy

15.5.

mezinárodní den rodiny

18.5.

1575 Česká konfese byla předložena rakouskému císaři Maxmilianovi II, měla sloužit jako podklad pro uznání nekatolických církví u nás

1624 vypovězení nekatolických kněží z Českého království jako důsledek bitvy na Bílé hoře / povstání nekatolických stavů proti habsburskému císaři /

1920 Jan Pavel II, vedle Jana XXIII, svolavatele 2. vatikánského koncilu / reformního / , neznámější papež, vyslovil v Praze politování nad tím, jak se zacházelo s Janem Husem

19.5.

1945 tzv. Benešovy dekrety, zákonná ustanovení iniciovaná vládou, kde měli rozhodující slovo komunisté, byla to velmi tvrdá opatření proti obyvatelstvu německé a maďarské národnosti u nás, jeden z neblahých důsledků 2. světové války

Citáty :

„ vychovávat lze jenom příkladem “

Jan Amos Komenský, teolog, poslední biskup Jednoty bratrské

„ mnozí dokáží utratit mnoho peněz za nesmysly a při tom nemají na chleba “

židovské přísloví